

เลียโฮนา, พ.ศ. 2011, 115-116)

เหรียญสองปอนด์ของสหราชอาณาจักรมีข้อความจารึกไว้ด้านข้างว่า “ยีนบนไหล่ของยักร์” เมื่อข้าพเจ้านึกถึงบรรพบุรุษผู้บุกเบิกผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ข้าพเจ้ารู้สึกที่เรา *ทุกคน* กำลังยีนบนไหล่ของยักร์

แม้ว่าโอวาทนั้นจะมาจากจดหมายของโรเบิร์ต แฮร์ริส แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าบรรพชนอีกนับไม่ถ้วนจะส่งข่าวสารแบบเดียวกันแก่ลูกหลานของพวกเขาว่า *หนึ่ง* เราต้องไม่ลืมประสบการณ์ที่เราได้รับในพระวิหาร และเราต้องไม่ลืมคำสัญญาและพรที่จะมาสู่เราแต่ละคนเพราะพระวิหาร *สอง* เราต้องไม่ลืมว่า

ศาสดาพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้านำเรา
ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าเรา *ได้รับ* การนำโดยศาสดาพยากรณ์ของพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าทรงฟื้นฟูศาสนจักรของพระองค์ในยุคสุดท้ายผ่านศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธ และเราต้องไม่ลืมว่าศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้านำเรามาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่โจเซฟจนถึงบริคัม ตลอดจนประธานศาสนจักรแต่ละคนที่ตามมาจนถึงศาสดาพยากรณ์ของเราในวันนี้—โรมัส เอส. มอนสัน ข้าพเจ้ารู้จักท่าน ข้าพเจ้ายกย่องท่าน และข้าพเจ้ารักท่าน ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าท่านคือศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าบนโลกในวันนี้

ข้าพเจ้าปรารถนาจากใจ พร้อมกับลูกหลานของข้าพเจ้า ว่าเราจะยกย่องมรดกของบรรพชนผู้ชอบธรรมของเรา—ผู้บุกเบิกชาวอมอรมอนผู้ซื่อสัตย์ผู้ยอมถวายทุกสิ่งบนแท่นบูชาเพื่อเสียสละและปกป้องพระผู้เป็นเจ้าและศรัทธาของพวกเขา ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนว่าเราแต่ละคนจะดำเนินชีวิตอย่างแน่วแน่ต่อศรัทธาที่พ่อแม่เราเฝ้าถนอม ในพระนามอันบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

โคย เอ็ลเคอร์แอล. ทอม เพอร์รี่
แห่งโครัมมอร์สวากลับสอง

การเชื่อฟังผ่านศรัทธาของเรา

การเชื่อฟังเป็นเครื่องหมายของศรัทธาในปัญญาและพลังความสามารถของผู้มีอำนาจสูงกว่า ซึ่งคือพระผู้เป็นเจ้า

การสังสรรค์ในครอบครัวที่ซิสเตอร์เพอร์รี่กับข้าพเจ้าจัดทุกคืนวันจันทร์จู่ๆ ก็มีคนเพิ่มขึ้น น้องชายข้าพเจ้าลูกสาวของเขา น้องชายของบาร์บารา และหลานสาวกับสามีเธอย้ายเข้ามาอยู่คอนโดตึกเดียวกับเรา นั่นเป็นครั้งเดียวที่ข้าพเจ้ามีครอบครัวอยู่ใกล้ตั้งแต่เป็นเด็ก เวลานั้นครอบครัวข้าพเจ้าอยู่ชว่งถนนเดียวกับสมาชิกหลายคนของญาติฝ่ายมารดา บ้านของคุณตาชอนเนอยู่ติดเราทางทิศเหนือ และบ้านของคุณป้าเอ็มมาอยู่ติดเราทางทิศใต้ คุณป้าโจเซฟีนอยู่ชว่งถนนฝั่งใต้ และคุณลุงแอลมาอยู่ชว่งถนนฝั่งตะวันออก

ในช่วงวัยเด็กข้าพเจ้าปฏิบัติสัมพันธ์กับญาติๆของเราทุกวันและมีช่วงเวลาของการทำงาน เล่น และพูดคุยกัน เราจะเกเรมากไม่ได้เพราะจะมีรายงานถึงคุณแม่ของเราเร็วมาก เวลานี้โลกเราไม่เหมือนเดิม—สมาชิกครอบครัวส่วนใหญ่อยู่กระจัดกระจาย แม้พวกเขาค่อนข้างอยู่ใกล้กัน แต่มักไม่อยู่ชิดติดกัน ข้าพเจ้ายังคงเชื่อว่าวัยเด็กและสถานการณ์ปัจจุบันของข้าพเจ้าเป็นเหมือนสวรรค์น้อยๆ สมาชิกครอบครัวที่เรารักอาศัยอยู่ใกล้กัน

นั่นเตือนใจข้าพเจ้าเสมอให้นึกถึงความเป็นนิรันดร์ของหน่วยครอบครัว

เมื่อข้าพเจ้าเติบโตใหญ่ ข้าพเจ้ามีความสัมพันธ์พิเศษกับคุณตา ข้าพเจ้าเป็นลูกชายคนโตของครอบครัว ข้าพเจ้าต้องตักหิมะออกจากทางเดินในฤดูหนาวและดูแลสนามหญ้าในฤดูร้อนให้บ้านเรา บ้านของคุณตา กับบ้านของคุณป้าสองคน คุณตามักจะนั่งอยู่บนระเบียงหน้าบ้านขณะข้าพเจ้าตัดหญ้า เมื่อข้าพเจ้าตัดหญ้าเสร็จข้าพเจ้าจะนั่งบนบันไดหน้าบ้านและพูดคุยกับท่าน ช่วงเวลาเหล่านั้นเป็นความทรงจำที่ข้าพเจ้าหวงแหน

วันหนึ่งข้าพเจ้าถามคุณตาว่าข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้องเสมอเพราะชีวิตมีให้เลือกมากมายเหลือเกิน คุณตาตอบด้วยประสบการณ์จากชีวิตเกษตรกรของท่านเหมือนเคย

ท่านสอนข้าพเจ้าเกี่ยวกับการฝึกม้าลากสองตัวให้ทำงานด้วยกันเป็นทีม ท่านอธิบายว่าม้าลากต้องรู้เสมอว่าใครคุมอยู่ สิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งในการควบคุมม้าคือบังเหียนและเหล็กขวางปากม้า ถ้าตัวหนึ่งเชื่อว่าไม่จำเป็นต้องทำตามคำสั่งของผู้ขี่หรือเทียมม้า ม้าจะ

ลากรถและทำงานเต็มกำลังความสามารถของมันไม่ได้

ตอนนี้เราจะใช้ตัวอย่างดังกล่าวสำรวจบทเรียนที่คุณตาสอนข้าพเจ้า ใครคือผู้ซึ่งรทเทียมม้า คุณตาเชื่อว่าผู้ซึ่งคือพระเจ้า พระองค์ทรงมีจุดประสงค์และแผน พระองค์ทรงเป็นผู้ฝึกและผู้สร้างรทเทียมม้าและม้าลากแต่ละตัว ผู้ซึ่งรู้ดีที่สุด และวิธีเดียวที่ม้าจะรู้ว่าตนกำลังทำถูกต้องเสมอคือเชื่อฟังและไปตามการนำของผู้ซึ่ง

คุณตาข้าพเจ้ากำลังเปรียบเทียบเขียนและเหล็กขวางปากม้ากับอะไร ข้าพเจ้าเชื่อในเวลานั้น เช่นเดียวกับเชื่อในเวลานี้ว่าคุณตากำลังสอนข้าพเจ้าให้ทำตามการกระตุ้นเตือนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในมโนภาพของคุณตา บังเขียนและเหล็กขวางปากม้าเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ ม้าที่เชื่อฟัง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของม้าลากที่ฝึกมาอย่างดี ต้องการเพียงแรงกระตุ้นเบาๆ จากผู้ซึ่งให้ทำสิ่งที่เขาต้องการให้ทำ แรงกระตุ้นเบาๆ นี้เทียบได้กับสุรเสียงสงบแผ่วเบาที่พระเจ้าตรัสกับเรา เพื่อเคารพ

สิทธิ์เสรีของเรา แรงกระตุ้นจะไม่รุนแรงและมีพลัง

ชายหญิงผู้เมินการกระตุ้นเตือนที่อ่อนโยนของพระวิญญาณมักจะเรียนรู้เช่นเดียวกับบุตรเสเพลผ่านผลที่เกิดขึ้นอย่างเลี่ยงไม่ได้ของการไม่เชื่อฟังและการใช้ชีวิตฟุ่มเฟือย ผลที่เกิดขึ้นอย่างเลี่ยงไม่ได้ทำให้บุตรเสเพลอ่อนน้อมถ่อมตนจน “เขาสำนึกตัวได้” และได้ยินสุรเสียงกระซิบของพระวิญญาณบอกเขาให้กลับไปบ้านของบิดา (ดู ลูกา 15:11–32)

บทเรียนที่คุณตาสอนข้าพเจ้าคือ จงพร้อมรับแรงกระตุ้นเบาๆ ของพระวิญญาณเสมอ ท่านสอนว่าข้าพเจ้าจะได้รับการกระตุ้นเตือน เช่นนั้นเสมอถ้าข้าพเจ้าออกนอกเส้นทาง ข้าพเจ้าจะไม่มีความรู้สึกว่าคุณผิดร้ายแรงกว่าเดิมถ้าข้าพเจ้ายอมให้พระวิญญาณทรงนำการตัดสินใจของข้าพเจ้า

ตามที่ยกอบ 3:3 กล่าว “ถ้าเราเอาบังเขียนใส่ปากม้าเพื่อให้พวกมันเชื่อฟัง เราก็สามารถบังคับมันได้ทั้งตัว”

เราต้องรู้สึกไวต่อบังเขียนทางวิญญาณ

แม้ด้วยแรงกระตุ้นเบาที่สุดจากพระอาจารย์เราก็คงต้องเต็มใจปรับเปลี่ยนเส้นทางของเรา เพื่อประสบความสำเร็จในชีวิตเราต้องสอนวิญญาณและร่างกายเราให้ทำงานด้วยกันในการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า ถ้าเราเอาใจใส่การกระตุ้นเตือนที่อ่อนโยนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นจะทำให้วิญญาณและร่างกายเราเป็นหนึ่งเดียวในจุดประสงค์และจะนำเรากลับบ้านนิรันดร์ไปอยู่กับพระบิดาในสวรรค์ของเราผู้เป็นนิรันดร์

หลักแห่งความเชื่อข้อสามสอนเราเกี่ยวกับความสำคัญของการเชื่อฟัง: “เราเชื่อว่าโดยผ่านการชดใช้ของพระคริสต์, มนุษยชาติทั้งหมดจะรอดได้, โดยการเชื่อฟังกฎและศาสนพิธีทั้งหลายของพระกิตติคุณ.”

การเชื่อฟังแบบที่คุณตาพูดถึงในตัวอย่างของท่านเรื่องรทเทียมม้าเรียกร้องความวางใจเป็นพิเศษเช่นกัน—นั่นคือ ศรัทธาโดยสมบูรณ์ในผู้ซึ่งรทเทียมม้า ด้วยเหตุนี้บทเรียนที่คุณตาสอนข้าพเจ้าจึงพาดพิงถึงหลักธรรมข้อแรก of พระกิตติคุณ—ศรัทธาในพระเยซูคริสต์

อัครสาวกเปาโลสอนว่า “[ครีธา] คือความมั่นใจในสิ่งที่หวังไว้ เป็นความแน่ใจในสิ่งที่มองไม่เห็น” (ฮีบรู 11:1) ต่อจากนั้นเปาโลใช้ตัวอย่างของอาเบล เอนอค โนอาห์ และอับราฮัมสอนเรื่องครีธา เปาโลเน้นเรื่องของอับราฮัมเพราะอับราฮัมเป็นบิดาของผู้มีครีธา ดังนี้

“โดย [ครีธา] เมื่ออับราฮัมได้รับการทรงเรียกให้ออกเดินทางไปยังที่ที่ท่านจะรับเป็นมรดก ท่านก็เชื่อฟังและเดินทางออกไปโดยไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน

“โดย [ครีธา] ท่านได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาเหมือนเป็นคนต่างด้าว...

“โดย [ครีธา] นางซาราห์หญิงหมั้นเองก็ได้รับพลังในการตั้งครีธาเมื่อชราามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ทรงสัญญานั้นเชื่อสัตย์” (ฮีบรู 11:8-9, 11)

เรารู้ว่าพระเจ้าทรงสัญญากับอับราฮัมและซาราห์ผ่านอิสอัคบุตรชายของอับราฮัมและซาราห์—สัญญาว่าผู้สืบเชื้อสาย “มากมายดังดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายอันนับไม่ถ้วนที่ฝั่งทะเล” (ดู ข้อ 12; ดู ปฐมกาล 17:15-16 ด้วย) และจากนั้น พระเจ้าทรงทดสอบครีธาของอับราฮัมอย่างที่พวกเราจำนวนมากนึกไม่ถึง

ข้าพเจ้าพินิจพิเคราะห์เรื่องราวของอับราฮัมกับอิสอัคหลายครั้ง และยังไม่เชื่อว่าข้าพเจ้าเข้าใจครีธาและการเชื่อฟังของอับราฮัมอย่างถ่องแท้ ข้าพเจ้าอาจจินตนาการได้ว่าท่านรีบออกเดินทางตอนเช้าตรู่วันหนึ่ง แต่ท่านเดินข้างๆ อิสอัคบุตรชายตลอดการเดินทางสามวันไปเชิงเขาโมริยาห์ได้อย่างไร พวกเขาแบกฟืนขึ้นเขาได้อย่างไร ท่านสร้างแท่นบูชาอย่างไร ท่านมัดอิสอัคและวางเขาไว้

บนแท่นบูชาอย่างไร ท่านอธิบายกับอิสอัคอย่างไรว่าเขาจะเป็นเครื่องบูชา และท่านมีแรงจูงใจจะสังหารบุตรชายได้อย่างไร ครีธาของอับราฮัมให้พลังท่านทำตามการนำของพระเจ้าเป็นเจ้าอย่างเคร่งครัดจนถึงช่วงเวลาอันน่าพิศวงเมื่อเทพร้องเรียกจากสวรรค์และประกาศต่ออับราฮัมว่าท่านผ่านการทดสอบที่ปวดร้าวใจแล้ว จากนั้นเทพของพระเจ้าย้ำสัญญาในพันธสัญญาแห่งอับราฮัม

ข้าพเจ้ายอมรับว่าปัญหาท้าทายเกี่ยวกับการมีครีธาในพระเยซูคริสต์และการเชื่อฟังจะยากสำหรับคนบางคนมากกว่าคนอื่น ๆ ข้าพเจ้ามีประสบการณ์หลายปีพอจะรู้ว่าแม้บุคลิกลักษณะของม้าจะต่างกันมาก และด้วยเหตุนี้ จึงฝึกม้าบางตัวได้ง่ายขึ้นหรือไม่ก็ยากขึ้น แต่ความหลากหลายของคนเรามากยิ่งกว่านั้น เราแต่ละคนเป็นบุตรหรือธิดาของพระเจ้าเป็นเจ้า เรามีเรื่องราวก่อนเกิดและในมรรตย์ต่างกันไป ฉะนั้นจึงมีวิถีแก้ที่ใช้ได้กับทุกคนไม่มากนัก ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงยอมรับว่าชีวิตมีการทดลองและความผิดพลาด และสำคัญที่สุดคือ เราต้องใช้หลักธรรมข้อสองของพระกิตติคุณเสมอ ซึ่งคือ การกลับใจ

ช่วงเวลาที่คุณตาข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ เป็นช่วงเวลาที่ย่าง โดยเฉพาะเกี่ยวกับการเลือกระหว่างถูกผิด แม้คนฉลาดมากและมีสายตายาวไกลบางคนอาจเชื่อว่ายุคสมัยที่ซับซ้อนขึ้นของเราต้องใช้วิถีแก้ที่ซับซ้อนขึ้น แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าพวกเขาพูดถูก ข้าพเจ้าเชื่อว่าคุณค่าซับซ้อนของปัจจุบันต้องใช้ความเรียบง่ายยิ่งขึ้น เหมือนคำตอบที่คุณตาให้กับคำถามจากใจข้าพเจ้าว่าเราจะรู้ความแตกต่างระหว่างถูกผิดได้อย่างไร ข้าพเจ้ารู้ว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าให้วันนี้เป็นสูตรง่าย ๆ แต่ข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่าใช้ได้ผลกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแนะนำให้ท่านใช้และท้าทายท่านให้ทดลองคำพูดของข้าพเจ้า และหากท่านทำ ข้าพเจ้าสัญญาว่านั่นจะนำท่านให้เห็นการเลือกชัดเจนเมื่อการเลือกระดมใส่ท่านและจะรู้คำตอบเรียบง่ายของคำถามที่ทำให้คนมีการศึกษาและคนที่คิดว่าตนฉลาดสับสน

บ่อยเหลือเกินที่เราหมกมิดว่าการเชื่อฟังคือ

การยอมทำตามคำสั่งหรือคำบอกของผู้มีอำนาจสูงกว่าแบบไม่ต้องคิด ความจริงแล้ว การเชื่อฟังเป็นเครื่องหมายของศรัทธาในปัญญาและพลังความสามารถของผู้มีอำนาจสูงกว่า ซึ่งคือพระเจ้า เมื่ออับราฮัมแสดงให้เห็นศรัทธาแน่วแน่และการเชื่อฟังพระเจ้าเป็นเจ้า แม้เมื่อได้รับบัญชาให้ถวายบุตรชายเป็นเครื่องบูชา พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยชีวิตท่าน ทำนองเดียวกันเมื่อเราแสดงศรัทธาผ่านการเชื่อฟัง พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยชีวิตเราในที่สุด

คนที่เชื่อมั่นแต่ตนเองเท่านั้นและทำตามเฉพาะความปรารถนาและความไม่มเอียงของตนย่อมถูกจำกัดเมื่อเทียบกับคนที่ทำตามพระเจ้าเป็นเจ้าและยอมรับความเข้าใจ พระปรีชาญาณ และของประทานของพระองค์ กล่าวกันว่าคนที่หมกมุ่นกับตนเองเป็นคนใจแคบมาก การเต็มใจเชื่อฟังไม่ใช่อ่อนแอหรือถูกกระทำ แต่นั่นคือวิธีที่เราประกาศศรัทธาของเราในพระเจ้าและทำให้ตัวเรากู้ควรได้รับพลังอำนาจของสวรรค์ การเชื่อฟังเป็นการเลือก เป็นการเลือกระหว่างความรู้และพลังความสามารถอันจำกัดของเรากับพระปรีชาญาณและมหิทฤทธิอันไร้ขีดจำกัดของพระเจ้า จากบทเรียนที่คุณตาสอนข้าพเจ้า การเชื่อฟังคือการเลือกรับรู้ว่าเรามีหลักทางวิญญาณขวางปากเราและให้เราไปตามการนำของผู้ชี

ขอให้เราเป็นทนายทแห่งพันธสัญญาและพงศ์พันธุ์ของอับราฮัมผ่านศรัทธาของเรา และโดยรับศาสนพิธีแห่งพระกิตติคุณที่ได้รับรับการฟื้นฟู ข้าพเจ้าสัญญาว่าพรแห่งชีวิตนิรันดร์มีให้ทุกคนผู้มีศรัทธาและเชื่อฟัง ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

โดยเอลเดอร์ลอว์เรนซ์ อี. คอร์บริจค์
แห่งสาวกเจ็ดสิบ

ศาสดาพยากรณ์ โจเซฟ สมิธ

การเปิดเผยที่ทดลองมาบนโจเซฟ สมิธ ยืนยันว่าท่านคือศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า

นิมิตแรก

เด็กหนุ่มคนหนึ่งอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์สายตาสะดุดหนุ่ยอยู่ทีพระคัมภีร์ข้อหนึ่ง นั่นคือช่วงเวลาที่จะเปลี่ยนโลก

เขาร้อนใจที่จะรู้ว่าศาสนจักรใดสามารถนำเขาไปสู่ความจริงและความรอดได้ เขาลองเข้าไปเกือบทุกศาสนจักรแล้ว เขาจึงหันมาอ่านถ้อยคำนี้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ “ถ้าใครในพวกท่านขาดสติปัญญา ให้คนนั้นพูด

ขอจากพระเจ้าผู้ประทานให้กับทุกคนด้วยพระทัยกว้างขวางและไม่ทรงตำหนิ แล้วเขาก็จะได้รับตามที่ทูลขอ”

เขานึกถึงถ้อยคำดังกล่าวครั้งแล้วครั้งเล่า แสงสว่างจุดแรกแทรกเข้ามาในความมืด นี่คือการตอบ นี่คือนิยามออกจากความสับสนและความมืดมนหรือ เรียบง่ายเช่นนี้เองหรือ ทูลถามพระเจ้าผู้เป็นเจ้าแล้วพระองค์จะทรงตอบในที่สุดเขาตัดสินใจทูลถามพระเจ้าผู้เป็นเจ้ามีฉะนั้นก็ต้องอยู่ในความมืดและความสับสนตลอดไป

แม้จะร้อนใจเพียงใด เขาก็ไม่ได้เดินทางไปมุ่มสงบแล้วระดมคำสวดอ้อนวอนอย่างลูกดีลูกคน เขาเพิ่งอายุ 14 ปี แต่ในความคิดใฝ่ใฝ่นั้นเขาไม่ได้เร่งรีบ เรื่องนี้เชื่อว่าสวดอ้อนวอนอย่างไรก็ได้ เขาเลือกสถานที่และเวลาที่จะทูลทอไว้ก่อน เขาเตรียมตัวสนทนากับพระเจ้าเป็นเจ้า

แล้ววันนั้นก็มาถึง เป็นเวลา “เช้าของวันที่สวยงาม, แจ่มใส, ต้นฤดูใบไม้ผลิของปี [1820]”² เขาเดินเข้าไปในความสงบเงียบของป่าไม้ที่อยู่ใกล้ๆ เพียงคนเดียว ได้ต้นไม้สูงตระหง่านเหนือศีรษะ เขาไปถึงสถานที่ซึ่งหมายตาไว้ก่อนหน้านี้ คุณเขาลงตั้งจิตปรารถนาต่อพระองค์